

תורת הרי"ף

ביאורים, פנינים, מוסרים וחיידושים משיעורי
האדמו"ר רבי יאשיהו פינמו שליט"א
לפרשת השבוע

פרשת קרח

פרשת קורח

"וַיִּקַּח קֹרַח בֶּן יִצְחָר בֶּן קֵהָת בֶּן לֵוִי"

**האדם צריך להיות עם אמונה תמימה
ושלימה ורק אז יוכל להוסיף אמונה על
ידי חקירה**

מובא במדרש (במד"ר יח, א) שקורח עמד והתמודד עם משה רבנו, הקשה קושיות ומרד בכל הדרך של משה רבנו. אחד הדברים שקורח עמד כנגד משה רבנו היה בעניין של הציצית, מתי שקורח שמע את כל ההלכות של הציצית שהקב"ה ציוה את משה רבנו, עמד קורח מול כל עם ישראל ושאל את משה רבנו, ציצית שכולה תכלת האם חייבת בפתילים או לא, ענה לו משה רבנו ודאי שתהיה חייבת בפתילים. צריך להקשות קושיה, מדוע קורח לקח דוקא את המצוה של ציצית ודוקא בה התחכם והתחיל לשאול שאלות את משה רבנו, למה לא מצוות אחרות הרי יש תרי"ג מצוות?

אלא אולי אפשר לפרש ולומר יסוד גדול, יש לנו שני סוגים של אמונה בקב"ה. דרך אחת של אמונה שהאדם חוקר ושואל ומתוך החקירה האדם הולך ומתחזק, עולה ומתעלה באמונה בקב"ה. יש דרך שניה של אמונה תמימה בקב"ה, שהאדם מאמין כי גם אבא שלו וגם סבא שלו היו

מאמינים בקב"ה, ככה עד אבותינו הקדושים אמונה שלימה ותמימה בקב"ה, אמונה מוחלטת.

ואומרים רבותינו הקדושים שהאדם צריך להאמין בהשם בתחילה אמונה של תמימות מדורי דורות, אחרי שהוא מגיע לאמונה חזקה של תמימות בקב"ה והוא רוצה להוסיף עוד אמונה בחקירה, יוסיף עוד אמונה בחקירה, אבל הבסיס של האמונה צריכה להיות אמונה של תמימות.

ידוע מתי שהייתה האינקוויזיציה וגירוש ספרד, כל האנשים הפשוטים שהיו עם אמונה תמימה נשארו יהודים נאמנים להשם וגם אם הרגו בהם וטבחו בהם, עשו בהם את כל הפרעות הקשות, לא זזו מאמונתם. אבל האנשים שהאמינו בהשם על ידי חקירה, גם אם היו אנשים גדולים בסוף כפרו בקב"ה. מתי שהאדם מבסס את האמונה שלו על ידי חקירה והוא מגיע למצב שמשוהו לא מסתדר לו בחקירה, אז האמונה לא מסתדרת וכך ח"ו הוא יורד מהאמונה בהשם.

יהודי צריך לדעת שהאמונה שלו צריכה להיות אמונה תמימה ועוד בדור הזה שהנסיונות הם נסיונות קשים ולא פשוטים, הרבה פעמים רוב הדברים לא מסתדרים על ידי שכל, לכן צריך שהבסיס יהיה אמונה תמימה ואם רוצים להוסיף אח"כ אמונה על ידי חקירה, יוסיף.

האמונה של קורח הייתה בנויה על ידי חקירה, עינו הטעתו קורח היה רוצה לראות את הכל ולהבין את הכל, לדרוש ולחקור ואילו האמונה של משה רבנו הייתה אמונה תמימה בקב"ה. מצוות יציאת מסמלת את שתי האמונות, אמונה של התמימות בקב"ה "תמיים תהיה עם ה' אלהיך"

(דברים יח, יג) מבחינת לבן, ואמונה של חקירה מבחינת התכלת, שצריך להסתכל על הפתיל תכלת שמזכיר את הים והים מזכיר את הרקיע והרקיע את כסא הכבוד וכך על ידי חקירה מגיע לאמונה.

קורח בא ושאל את משה רבנו אם כל הטלית כולה תכלת, שכל דרך האמונה היא על ידי חקירה, האם זה מותר או אסור, ענה לו משה רבנו שזה אסור וחייב גם לבן, אין מציאות של אמונה רק על ידי חקירה אלא חייב אמונה על ידי תמימות מוחלטת בקב"ה, שזה היסוד הראשון של האמונה בהשם.

ובדור הזה צריך לחזק שבעתיים את האמונה בקב"ה, המלחמה של היצר הרע בדור הזה לפגום באמונה ועלינו להישאר תמימים עם הקב"ה ולחנך כך את הילדים לאמונה תמימה, כי המלחמה של היצר הרע זה שהכל יהיה תכלת על ידי חקירה. מלמדים אותנו היום ברחוב כל דבר לחקור ולדרוש, להגיד שאני רוצה להבין, אני רוצה לומר. מתי שזה נכנס בנשמה של האדם, הוא מאבד את התמימות שלו ואת האמונה שלו ואז זה לא מסתדר לו בראש וכך הוא מאבד את כל עולמו.

לכן עלינו ללכת בדרך של משה רבנו להיות תמימים עם הקב"ה שגם אם יש טלית שכולה תכלת צריך את הפתילים הלבנים שמסמלים על תמימות. היסוד של פרשת השבוע זה להתרחק מהמחלוקת ולהיות בתמימות גדולה ביותר בקב"ה.

צריך לדעת שתמימות זה היסוד הגדול, אדם בתמימות שלו יכול להשיג את כל המעלות הגדולות. אנחנו רואים את אבות אבותינו במרוקו שהיו תמימים תמימות גדולה ביותר, לא יודעים כמה ידעו פלפולים או השגות בלימוד הגמרא ובסברות, אבל הם תמימים בתמימות מוחלטת עם הקב"ה שאי אפשר לשער ולתאר ובכוח התמימות הגיעו לדבקות עצומה בקב"ה והשגות עצומות בכל הדברים הגדולים והגבוהים ביותר.

"וַיִּקַּח קֶרַח בֶּן יִצְהָר בֶּן קֵהָת בֶּן לֵוִי"

**כדי להציל את קורח מתאוות הממון
נקרא קורח בשם זה**

החתם סופר אומר בפרשת השבוע דבר של פלא גדול, ידוע שהחתם סופר היה מדקדק במילים וכל מילה שאמר או כתב יש לה יסודות חזקים ועמוקים ביותר. אומר החתם סופר קורח היה שם של אחד מהנכדים והאלופים של עשו כמו שמובא (בראשית לו, טז) **"אֵלוֹף קֶרַח אֵלוֹף גַּעְתָּם אֵלוֹף עֲמֶלֶק אֱלֹהֵי אֵלֹפִיז אֵלִיפֹז בְּאֶרֶץ אֲדוֹם אֱלֹהֵי בְנֵי עֵדָה"**, אם כך שואל החתם סופר תמוה וקשה איך שבט לוי שהיו צדיקים וקדושים, בעלי מעמד ודרגה גבוהה ביותר טעו וקראו לבן שלהם קורח על שם אדם שהיה מאלופי עשו?

אומר החתם סופר כל מה שקורח התדרדר והגיע למצב שקם כנגד משה רבנו ועשה חורבן בעם ישראל שקיים עד היום, אפילו שנבלע באדמה **"וּבְנֵי קֶרַח לֹא מָתוּ"** (במדבר כו,

(יא) כתוב בספרים הקדושים שבכל דור ודור אפילו שקורח נבלע באדמה, האנשים של קורח עדיין נשארו והם עושים מחלוקות ומפריעים, עושים דברים לא טובים. בכל בית כנסת יש את בני קורח, בכל קהילה יש את בני קורח, בכל מקום יש את בני קורח שנשארו עד היום הזה ועושים חורבן בכל העולם כולו. לכן אומר החתם סופר, מפני שהאמהות ושבת לוי טעו וקראו שם לא טוב לבן שלהם קורח, יצא כל החורבן הזה.

אם כך צריך להבין ולהתעמק למה באמת קראו לו קורח, הרי שבת לוי לא היו אנשים פשוטים שהלכו וקראו לבן שלהם על שם מישהו, שבת לוי היו אנשים קדושים וטהורים שכל שם שקראו לילדים שלהם היה שם קדוש לאחר מחשבה, לא זרקו סתם שמות.

וצריך לדעת שהשם של האדם נותן כוח לאדם, אדם שנותן סתם שם לילד כי מתחשק לו או כי זה שם באופנה, או שם שנראה לאבא או לאמא יפה, זה דברים קשים וחמורים ביותר. יש הורים שהורסים לילדים שלהם את החיים בשמות שהם קוראים לילדים שלהם, מביאים חורבן על הילדים שלהם, כי השם שנתנו נוח לאמא או נוח לאבא. השם שקוראים לילד זה המהות והכוח של הילד, כל מה שקורה לאדם בחיים והשורש שלו בחיים זה מהשם שקראו לו בברית מילה.

וכך הגמרא מספרת על רבי מאיר בעל הנס (יומא פג:)
שפעם אחת התארח עם רבי יהודה ורבי יוסי באיזה מקום בשבת קודש. לכל אחד מהם הייתה שקית עם כסף, רבי

יהודה ורבי יוסי הלכו לבעל המקום שישמור להם את הכסף, בעל המקום היה נראה אדם טוב וירא שמיים סמכו עליו ונתנו לו את הכסף, רבי מאיר לא נתן לו את הכסף אלא חפר בור באיזה מקום ושם שמר את הכסף.

שאלו את רבי מאיר למה הוא לא רוצה לתת לו את הכסף, אמר להם רבי מאיר כי השם שלו כידור וכתוב "פי דור תהפכת הַמָּה" (דברים לב, ב) לכן אני לא רוצה לתת לו את הכסף, כי אני חושב שהוא הפכףך. במוצאי שבת באו לאותו אדם וביקשו ממנו את הכסף, אמר להם שהוא לא יודע מה הם רוצים ממנו, הם לא נתנו לו שום כסף. באו לרבי מאיר וסיפרו לו, אמר להם רבי מאיר מהשם של האדם יודעים מי האדם.

לכן תמיד צריך להיזהר בשמות שקוראים לאנשים, מי שקוראים לו מתן או נמרוד אלו שמות לא טובים ומהר יעשו החלפת שם. כך גם אצל הנשים, מי שקוראים לה לילית שתעשה חסד עם עצמה ומהר תעשה החלפת שם. בשמות אחרים לא טוב לשחק בשמות, להחליף או להוסיף שמות זה דבר רגיש ומסוכן, אבל השמות האלה מתן נמרוד וילית צריך לעשות הכל כדי להחליף את השמות האלה.

אז אולי ננסה לפרש ולומר, אם נסתכל מתי שיצחק אבינו רצה לתת את הברכות לעשו, רבקה אומרת ליעקב ללכת לקחת את הברכות. אך יעקב אבינו מזכיר לרבקה בעיה אחת שהוא פוחד בגללה ללכת ולקחת את הברכה "אולי ימשני אבי והייתי בעיניו כמתעתע והבאתי עלי קללה ולא ברכה"

(בראשית כז, יב) אולי אבא שלי יגע בי ואני לא שעיר כמו עשו, אולי אני יתעתע בפניו והוא יקלל אותי במקום לברך אותי.

נבוא ונשאל הרי היו הבדלים אחרים בין יעקב לעשו חוץ מהשיער, כמו שיצחק אמר ליעקב "הקל קול יעקב והידיים יְדֵי עֵשָׂו" (בראשית כז, כב), יעקב לא ניסה אפילו לחקות את הקול של עשו ולדבר כמוהו, יעקב מזהיר את אמא שלו רק על השיער שעשו שעיר ויעקב חלק, וכך רבקה לוקחת את בגדי החמודות שהיו עם הרבה שיער והלבישה בהם את יעקב. אם כך מה העניין של השיער שיעקב חלק ויעקב שיער ושיעקב פוחד דוקא שיצחק יגלה אותו בגלל השיער, מה העניין של השיער?

אלא אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, כתוב בספרים הקדושים שהשיער מסמל על עושר, חוסר שיער מסמל את העוני. הקב"ה לוקח את שבט לוי מכל השבטים והתורה הקדושה אומרת (דברים יד, כז) "וְהָלֹוִי אֲשֶׁר בְּשַׁעֲרֶיךָ לֹא תַעֲזָבֵנוּ כִּי אֵין לוֹ חֶלֶק וְנַחֲלָה עִמָּךְ" שלשבט לוי אין חלק ונחלה, שבט לוי צריך להיות ללא כלום אין להם כסף ואין להם בית, לכן מגלחים לשבט לוי את השיער כי אין להם כלום. כך גם המצורע, כדי להחזיר אותו בתשובה מביאים אותו לשפל הנמוך ביותר ומגלחים את שערותיו. אדם שמגלח את השיער שלו מראה שאין לו כלום, הסמל של השיער מראה שאין לו כלום.

יעקב אבינו אמר, יצחק אביו רוצה לתת את הברכות לעשו כי יש לו הרבה והוא יודע איך להתמודד בחוץ ולא מתקלקל. אבל יעקב שאין לו כלום, אביו יצחק מאמין שהוא

לא צריך לקבל את השפעת כי אין לו כלום. אך רבקה אומרת ליעקב שהשפעת הוא שפע מדומה ושיקח את בגדי החמודות שהן שערות זמניות ומדומות, ובסוף רבקה עברה על דעתו של יצחק וצדקה במה שעשתה.

על פי זה אפשר להבין, האמהות של קורח קראו לו בשם זה ולא בשם אחר כי הבינו שהקלוקל שלו יבוא בגלל כסף, לכן אמרו שנקרא לו קורח מלשון קרח שאין לו שיער שמשמעותו שלא יהיה לו כסף בכדי שלא יקלקל אותו, בחינת "עֵשׂוֹר שְׂמוֹר לְבַעְלֵיו לְרַעְתּוֹ" (קהלת ה, יב), יש הרבה אנשים שהם עשירים והעושר הזה מביא אותם בסוף לחורבן הכי גדול שיש, אם זה לא עושר מהקב"ה בחינת "בְּרַכַּת ה' הִיא תַעֲשִׂיר" אז זה יביא חורבן.

"רַב לָכֶם בְּנֵי לְוִי"

**אדם יכול להיות פיקח אבל לא חכם כי
חכמה זה רק עם יראת השם**

בפרשת השבוע אנו מוצאים שמשה רבנו עומד ואומר לקורח ועדתו "רַב לָכֶם בְּנֵי לְוִי" ורש"י במקום מפרש ואומר וקרח שפיקח היה מה ראה לשטות זו, עינו הטעתו ראה שלשלת גדולה יוצאה ממנו שמואל ששקול כנגד משה ואהרן אמר בשבילו אני נמלט. הכוח שהיה לקורח והשטות הזו לקום כנגד משה רבנו רעיא מהימנא היה שראה את שמואל הנביא שעליו כתוב "מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּכַהֲנֵי

וּשְׂמוּאֵל בְּקִרְאֵי שְׁמוֹ" (תהלים צט, ו) ששקול כמשה ואהרן יוצא מחלציו וזה נתן לו את הכוח לקום ולריב כנגד משה רבנו. צריך להקשות קושיה, למה רש"י אמר קורח שפיקח היה, יותר נכון לומר קורח שחכם היה, מדוע אמר בלשון שפיקח היה?

אלא אולי אפשר לומר כך, חכמה זה דבר שמורכב מכמה דברים ואחד מהדברים זה יראת השם. אם אין יראת השם, אי אפשר להגיע לחכמה גדולה. דוד המלך אומר "יְרֵאשִׁית חֲכָמָה יִרְאֵת ה'" (תהלים קיא, י) הראשית של החכמה והיסוד הראשון שמרכיב את החכמה זה יראת השם, חכמה בלי יראת השם זו לא חכמה. אולי האדם פיקח אבל לא חכם, לחכמה צריך יראת השם. על חכמה בלי יראת השם כתוב "וְכָל חֲכָמָתָם תִּתְבַּלֵּעַ" (תהלים קז, כז), זו לא חכמה אמיתית ויציבה, חכמה שלא תוביל לאף מקום.

אם כך קורח היה פיקח ולא חכם כי קם לריב עם משה רבנו, פיקחות בלי חכמה לא תוביל את האדם לאף מקום. אדם יכול להיות פיקח או ערמומני, אבל זו לא חכמה. להשיג דבר עם פיקחות או ערמומיות זה דבר לא יציב, דבר שלא יהיה לאורך זמן ובסוף יפול. הפיקחות של קורח הביאה אותו לחורבן והרס, לכן אם אדם חושב שהוא חכם צריך לשים נדבך ראשון בחכמה וביראת השם, ואז תהיה יציבות בחכמה והמעשים שהוא יעשה חכמים.

"בְּקָר וַיֵּדַע ה' אֶת אֲשֶׁר לוֹ וְאֶת הַקְּדוֹשׁ וְהַקְּרִיב אֵלָיו"

**רק על ידי בחינת כל מעשיו ודרכו של
האדם ניתן לדעת אם מעשיו לרצון
השם או לא**

רואים בפרשה אחרי שקורח ועדתו קמו ועשו את כל המהומה והמחלוקת עם משה רבנו, משה רבנו אומר לקורח ועדתו "בְּקָר וַיֵּדַע ה' אֶת אֲשֶׁר לוֹ וְאֶת הַקְּדוֹשׁ וְהַקְּרִיב אֵלָיו וְאֶת אֲשֶׁר יִבְחַר בוֹ יִקְרִיב אֵלָיו" אומר משה רבנו נחכה לבוקר. נשאלת השאלה מדוע משה רבנו אומר לכולם לחכות לבוקר, למה לא לעמוד עכשיו ולגמור את הכל?

אלא אולי אפשר לפרש ולומר יסוד גדול, אומר רבנו הבעל שם טוב הקדוש על הגמרא (שבת עה.) שוחט משום מאי חייב, רב אמר משום צובע. מסביר רבנו הבעש"ט השוחט זה מלאך המוות יצר הרע, כמו שהגמרא אומרת (סוכה נב.) לעתיד לבא מביאו הקב"ה ליצר הרע ושוחטו. נבוא ונשאל למה צריך לשחוט את היצר הרע, הרי הקב"ה ברא אותו כדי להכשיל את האדם ויצר הרע עושה מה שהקב"ה ציווה אותו, אם כך למה להעניש אותו ולעיתיד לבוא ולשחוט אותו?

אלא מתרץ רבנו הבעל שם טוב ואומר על פי הגמרא, שהקב"ה ישחט את היצר הרע כי שוחט חייב משום צובע. היצר הרע נברא לעולם כדי לבוא לאדם ולהציע לו לעשות עבירה, לא לשכנע אותו ולצבוע לו העבירה כמו מצוה. על

זה שהיצר הרע צובע לאדם את העבירה ומטשטש את הדברים שהאדם יחשוב שמה שעושה זה כמו מצוה, הקב"ה ישחט את מלאך המוות ויעניש אותו. אם יצר הרע היה בא לאדם ומנסה להכשיל אותו בלי לצבוע לו את העבירה כמו מצוה, אז היצר הרע עשה את מלאכתו ולא היה נענש על זה.

וצריך לדעת יסוד גדול, הרבה פעמים האדם חושב שהוא עושה מעשה וזה מצוה, אבל זו לא מצוה אלא עבירה ורק מלאך המוות מטשטש וצובע את העבירה כמו מצוה וכך האדם חושב שזו לא עבירה. כדי לדעת האם מה שעושה האדם זו מצוה ודבר אמיתי ולא עבירה שהיצר הרע צובע אותה ולא נכשל וחוטא, על האדם להסתכל בעוד מצוות שהוא עושה, אם האדם מרגיש במצוות שהוא עושה דבקות וחמימות, אהבת השם ורצון השם לעשות עוד מצוות, סימן שגם המצוה הזו היא מצוה ולא עבירה.

אבל אם האדם מרגיש בכל הדברים ירידה וחולשה ביראת שמיים ובעבודת השם, ורק בדבר אחד מסוים הוא מרגיש התעלות ודבקות ורצון לעשות את זה, סימן שזו עבירה שמצופה ביצר הרע כמו מצוה ועל האדם להיזהר מאותה עבירה שמתחפשת למצוה.

לכן אומר משה רבנו לקורח ועדתו, עכשיו שהם באים לחלוק עליו מחלוקת גדולה ביותר והם חושבים שהמריבה והמחלוקת איתנו לשם שמיים, נחכה לבוקר ואז יראו איך הם מניחים תפילין האם גם בדבקות, איך הם מתפללים שחרית האם גם בדבקות כמו המחלוקת הזו שהם עושים בדבקות. לאורך יום שלם שיראו האם כל המצוות שלהם זה בדבקות

או רק המחלוקת עם משה היא בדבקות. אם רק המחלוקת היא בדבקות, סימן שזה יצר הרע שצובע את העבירה כמצוה המחלוקת עם משה.

וזה יסוד גדול שצריך ללמוד בחיים, אם יש לאדם רצון גדול לעשות איזו מצוה משונה או איזהו דבר משונה, הוא צריך לדעת שאם רק במצוה הזו הוא מתחזק ולא מתחזק במצוות אחרות, זו עצת היצר הרע וצריך להתרחק מאותה מצוה, כי זו עבירה שמצופה כמצוה. אדם צריך להרגיש חיזוק ודבקות בהשם רוחבי בכל הדברים ולא חיזוק נקודתי, רק אז יבין שזה רצון השם.

”וְאִם בְּרִיאָה יִבְרָא ה' וּפְצַתָּהּ הָאֲדָמָה אֶת פִּיהָ”

סגולת השם הקדוש "פי" להסיר את המחשבות הרעות

אנחנו רואים בפרשת השבוע שקורח קם כנגד משה רבנו וחלק עליו, עשה דברים חמורים וקשים לכלל עם ישראל ולמשה, ובוודאי לעצמו ולמשפחתו. ואז הקב"ה ברא ויצר בריאה ויצירה מיוחדת פי הארץ, האדמה פתחה את פיה וקורח ועדתו וכל אשר להם נבלעו בתוך האדמה.

אם כך, בפרשת השבוע מה שקרה לקורח שהאדמה פתחה את פיה ובלעה אותו לא היה דבר פשוט, המשנה אומרת (אבות ה, ו) **עֲשֶׂרָה דְבָרִים נִבְרָאוּ בְעֶרְבֵי שַׁבָּת בֵּין הַשָּׁמַיִם, וְאֵלוּ הֵן פִּי הָאָרֶץ**. פי הארץ שהאדמה פותחת את

פיה ובולעת אדם בתוך האדמה, זה דבר עצום ומעל הטבע. בפרשת השבוע הבאה פרשת חוקת, התורה מספרת על פי הבאר, באר המים שהוציאה מים לבני ישראל במדבר, גם שם היה דבר של ניסים ונפלאות, דבר מעל הטבע.

בפרשה לאחר מכן פרשת בלק, אנו מוצאים את פי האתון, בלעם הולך לקלל את בני ישראל כנגד רצונו של הקב"ה והאתון שלו מנסה למנוע אותו ללכת ולקלל את עם ישראל, לוחצת את הרגל שלו בקיר ועושה לו דברים קשים, עד שבלעם מכה את האתון שלו והקב"ה עושה נס והבהמה של בלעם פותחת את הפה שלה. אלו שלושה פיות פי האדמה, פי הבאר ופי האתון, שהקב"ה ברא בנס גדול מעל הטבע, דבר שאי אפשר להבין אותו.

בשלושה פיות הללו יש עומק וסוד גדול ואולי ננסה לבאר ולומר כך, אומר "המגן אברהם" (אורי"ח סימן צח, ס"א) **כתוב בספר הגן לבטל מחשבה רעה בשעת התפילה יאמר ג"פ פי פי ואח"כ ירוק ג"פ ולא ירוק לגמרי אך בדרך נחת, והלשון תהא בין שפתים בשעת הרקיקה ובודאי תלך המחשבה עכ"ל**. המגן אברהם לא היה רב של סגולות אלא היה פוסק הלכה, ואם הוא ראה לנכון לומר ולכתוב את זה, יש בזה מעבר לסגולה אלא כוח גדול ביותר. וכך אומר גם תלמיד האר"י הקדוש רבי משה זכות בספר "שורשי השמות" (אות פ', סימן יט) ועוד קדושי וצדיקי עם ישראל שזו סגולה להסיר ולהוריד מהדעת של האדם מחשבות רעות ולא טובות.

על פי זה חשבנו לבאר ולומר שהעומק של סגולה זו לומר שלוש פעמים "פי" ולעשות כך בשפתיים, זה מעורר

את השלושה דברים פי הארץ שמסמל על הקנאה שהייתה לקורח להילחם עם משה רבנו ולהביא אותו לדברים הקשים, כך מתי שהאדם מוציא בפיו כשהלשון בין השפתיים בפעם הראשונה את השם "פי" יחשוב על הקנאה שהייתה לקורח ולאן היא הביאה אותו, יחשוב על הקב"ה שברא את פי הארץ לבלוע באדמה את האדם שהוא בעל קנאה כמו קורח שהקנאה איבדה אותו מן העולם.

וכשיאמר את השם "פי" השני, יחשוב על פי הבאר של מרים וידוע שהמים מסמלים על תאוה ויסוד התאוה זה מים והקב"ה ברא את המים למלא את כל הרצונות והבקשות של עם ישראל. ובפעם השלישית שהאדם יאמר את השם "פי" מפיו ידמיין בנפשו את מה שהיה עם פי האתון שניסתה לעצור את בלעם בן בעור שרדף אחרי הכבוד "אם יתן לי בָּלֶק מְלֵא בֵיתוֹ קֶסֶף וְזָהָב" (במדבר כב, יח). וכך אומרת המשנה על השלושה דברים האלה (אבות ד, כא) הַקְנָאָה וְהַתְּאוּוֹה וְהַכְּבוֹד מוֹצִיאִין אֶת הָאָדָם מִן הָעוֹלָם.

אדם שיחשוב בדעתו על כל עניין קורח, יראה אדם שהיה עשיר וחשוב, ממשפחה מכובדת שנושא את ארון הברית, הקנאה ממשה ואהרן גרמה לו לאבד את כל עולמו ואת כל מה שיש לו, אז הקנאה מעבירה את האדם מהעולם. כך יחשוב האדם על כל עניין בני ישראל במים, הקב"ה נתן להם כל מה שרצו וכלום לא סיפק את בני ישראל, ודאי שבני ישראל היו צריכים לשתות ובוודאי שהקב"ה היה נותן להם מים, אבל הטענות והצורה שבה ביקשו את המים היו לא מכובדות ועל זה יצאו מן העולם. כך גם רואים אצל בלעם שהיה עשיר ומכובד, זכה שהקב"ה בכבודו ובעצמו דיבר

איתו אבל הרדיפה האינסופית שלו אחרי הכבוד, איבדה אותו מן העולם.

לכן אדם צריך בכל כוחו מתי שח"ו עולות לו מחשבות לא טובות, לעשות כך וזו סגולה גדולה להסיר את כל המחשבות הרעות ולתקן את כל הדברים הרעים מהדעת של האדם.

ואומרים רבותינו הקדושים שעוד דבר יחשוב אדם בדעתו, הנביא אומר לנו (ישעיה נט, כא) "לא ימושו מפיה ומפי זרעך ומפי זרע זרעך אמר ה' מעתה ועד עולם", "מפיה" זה אברהם אבינו, "ומפי זרעך" זה יצחק "ומפי זרע זרעך" זה יעקב. שלושת האבות היו היסודות כנגד השלושה דברים הקשים האלו קנאה תאוה וכבוד שאנשים איבדו בהם את עולמם. אברהם אבינו כנגד פי הארץ הקנאה של קורח, יצחק כנגד פי הבאר של המים התאוה, יעקב כנגד השלישי פי האתון הכבוד של בלעם. כנגד השלושה דברים האלה "מפיה ומפי זרעך ומפי זרע זרעך אמר ה' מעתה ועד עולם", הקב"ה נותן לאדם כוח עד עולם שתהיה לו סיעתא דשמיא גדולה וכוח להתגבר על כל הדברים הרעים והקשים, על המחשבות הלא טובות שעולות לאדם בדעתו סביב שלושת הדברים קנאה תאוה וכבוד.

וידוע מה שכתוב בספרים הקדושים, מתי שמגיע זמן פטירתו של האדם מן העולם, עומד מלאך המוות בפני האדם ומחזיק סכין בידו וכל גופו מלא עיניים, האדם רואה את מלאך המוות ופחד גדול והגמרא אומרת (יומא כ:): שהאדם צועק צעקה גדולה שיכולים לשמוע אותה מסוף

העולם ועד סוף העולם ורק הקב"ה הסתיר את הצעקה הזו שלא נשמע אותה, כי אם אנשים היו שומעים את הצעקה הזו, רק מהפחד היו מתים. וכשהאדם רואה את מלאך המוות לידו מלא עיניים, הוא פותח את פיו ומלאך המוות זורק בפה של האדם שלוש טיפות כנגד קנאה תאווה וכבוד.

ככל שהאדם היה בעולם הזה בעל קנאה ורדף מקנאה אחרי אנשים, כך חיזק את הטיפה הזו של הרעל שמלאך המוות ישים בפיו כנגד הקנאה. ככל שהאדם ימנע מקנאה וילחם כנגדה, יסיר את הקנאה ממנו אז הטיפה של הקנאה של מלאך המוות תהיה חלשה. כך גם הטיפה השנייה שהיא נגד תאווה, אדם שהוא בעל תאווה ורוצה תאווה, מחזק את המינון של טיפת התאווה שמלאך המוות ישים לו בפה ביום פקידה שבו יחזיר את נשמתו. הטיפה השלישית זו טיפה של הכבוד, ככל שהאדם ירוץ אחרי הכבוד וילחם על הכבוד הוא יחזק את המינון של הטיפה של הכבוד.

יום המוות זה הדבר הקשה ביותר של האדם ועל האדם לדעת ככל שיקדש את עצמו ויתרחק מהקנאה תאווה וכבוד, יוריד את המחשבות הרעות ממנו על ידי סגולה זו להגיד שלוש פעמיים "פי פי פי" כשהלשון בין השיניים, הוא מחליש את הכוחות האלה ומוריד את המינון של הטיפות ששם לו מלאך המוות בפה ביום המיתה שיהיו פחות רעילות וקשות.

ישתדלו צדיקים לחזק את היסוד הזה שרבותינו הקדושים הקפידו בו, אנחנו זוכרים את הסבא הגדול והקדוש רבי מאיר אבוחצירא שכל הזמן היה מקפיד בפה

שלו לעשות את הדבר הזה והיה אומר שיש בזה סגולות וזכות גדולה ביותר להסיר מחשבות רעות. "אִשׁ תְּמִיד תּוֹקֵד עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכְבֶּה" (ויקרא ו, 1) האדם ישאר תמיד שהנשמה שלו תהיה כמו אש שנשארת דלוקה וטהורה, שח"ו לא תתלכלך ותישארו זכה וברה על ידי שיתרחק מכל רע וידבק בקדושה, יעשה את הסגולה הזו שיש בה כוח גדול וזכויות גדולות, דבר שיכול לקדש את האדם ולרומם אותו להגיע להשגות גדולות ביותר.

"וְאִם בְּרִיאָה יִבְרָא ה' וּפְצֵתָהּ הָאָדָמָה אֶת פִּיהָ"

הבריאה החדשה שביקש משה רבנו מהקב"ה לברוא לקורח ועדתו

אנו מוצאים בפרשת השבוע שעומד משה רבנו ואומר "וְאִם בְּרִיאָה יִבְרָא ה' וּפְצֵתָהּ הָאָדָמָה אֶת פִּיהָ וּבִלְעָה אֶתְּם וְאֵת כָּל אֲשֶׁר לָהֶם וַיִּרְדּוּ חַיִּים שְׂאֵלָה וַיִּדְעַתֶּם כִּי נֶאֱצַו הָאֱלֹהִים הָאֵלָה אֶת ה'". צריך לדקדק ולומר מה פירוש בקשתו של משה שהאדמה תפצה את פיה, למה בלשון של פצתה האדמה את פיה?

ועוד יש לשאול מה פירוש שאם בריאה יברא השם, הרי המשנה אומרת (אבות ה, 1) עֲשֵׂרָה דְבָרִים נִבְרָאוּ בְעֶרְבַּ שְׁבַת בֵּין הַשְּׁמַשׁוֹת, וְאֵלוּ הֵן פִּי הָאֶרֶץ, אם כך מה משה רבנו מבקש אם בריאה יברא ה' הרי זו לא בריאה חדשה, אותה אדמה שבלעה את קורח ועדתו נבראה כבר בבין השמשות?

אלא אפשר לבאר ולומר, רבותינו הקדושים אומרים מתי שהאדמה נפתחה וקורח ועדתו נבלעו בתוך האדמה, האדמה צעקה ואמרה שקורח ועדתו חטאו ועשו דבר לא טוב. על פי זה יובן משה רבנו ביקש שהקב"ה יברא בריאה חדשה שתפצה את פיה, לא שהאדמה תפתח וקורח ועדתו יבלעו באדמה מתי שיחלקו על משה רבנו כי זה כבר נברא בבין השמשות שהאדמה תפתח, אלא פצתה הארץ את פיה שהאדמה תדבר ותעיד על זה שקורח עשה משהו לא טוב והלך נגד משה רבנו.

ועל פי זה תובן הגמרא (בבא בתרא עד.) שמספרת על ההוא טייעא סוחר ישמעאלי שפגש את רבה בר בר חנה ואמר לו שראה את המקום שבו נמצאים בלועי קורח ואנשיו, שיש שם רעש של צעקות מתוך האדמה ושומעים "משה ותורתו אמת והן בדאין". צריך לשאול מה הפירוש "והן בדאין" הרי אם קורח ואנשיו אומרים את הדבר היה צריך לומר ואנחנו בדאין לא והן בדאין, אם כך מי זה והן בדאין?

אלא התשובה היא כך, אותו גוי שמע מתוך האדמה לא את הצעקות של קורח ואנשיו, אלא שמע את האדמה שהיא זו שצועקת עד היום משה ותורתו אמת והן בדאין. האדמה אומרת וצועקת את זה מכוח בקשתו של משה רבנו מהקב"ה "וְאִם בְּרִיאָה יִבְרָא ה' וּפְצָתָהּ הָאֲדָמָה אֶת פִּיהָ" שהאדמה תפצה את פיה ותתחיל לומר שמשה אמת ותורתו אמת והן בדאין, שקורח ועדתו הן הבדאין. זה שהאדמה נפתחה וקורח ואנשיו נבלעו, זה כבר נברא בבריאת העולם בבין השמשות.

**"וַיִּרְדּוּ חַיִּים שְׂאֵלָה וַיִּדְעַתֶּם כִּי נֶאֱצוּ
הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה אֶת ה'"**

**על האדם לשמור על הנשמה הרוחנית
שלו מהגוף הגשמי שלא יתחבר
וישתלט עליה**

בפרשת השבוע התורה הקדושה אומרת "ויאמר משה בזאת תדעו כי ה' שלחני לעשות את כל המעשים האלה כי לא מלבי. אם כמות כל האדם ימתנו אלה ופקדת כל האדם יפקד עליהם לא ה' שלחני. ואם בריאה יברא ה' ופצתה האדמה את פיה ובלעה אתם ואת כל אשר להם וירדו חיים שאלה וידעתם כי נאצו האנשים האלה את ה'". עומד קורח ומוציא שם רע על משה רבנו, דברים חמורים שאי אפשר לשער ולתאר, ח"ו שמשה רבנו גנב, ח"ו שמשה רבנו חטא באשת איש, ח"ו שלקח גדולה לעצמו, כל הדברים הקשים ביותר שאפשר לומר. עומד קורח ואומר על משה רבנו הגדול מכל אדם, שעלה לשמיים להוריד את התורה "משה ידבר והאֵלֵהִים יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל" (שמות יט, יט) שמי יכול לחשוב בכלל על גדולתו של משה רבנו ואומר דברים חמורים וקשים ביותר.

וידוע מה שאומרים רבותינו הקדושים שקורח היה צדיק גדול ומתנהג בצדקות גדולה מאוד, כמו שאומר האר"י הקדוש שסופי תיבות הפס' (תהלים צב, יג) "צדיק פתמור יפרח" יוצא קר"ח. ומסופר על ה"ישמח משה" רבי משה טייטלבוים שהיה אומר לתלמידים שלו שהוא חזר בעולם ג' פעמים בגלגול, ובאחד הגלגולים היה במחלוקת קורח ועדתו

כנגד משה רבנו וכל הצדיקים והחכמים הלכו עם קורח וכל האנשים הפשוטים הלכו עם משה רבנו.

שאלו אותו תלמידיו עם מי הוא הלך, ענה להם שעמד בצד ולא הלך עם אף אחד. אמרו לו איך לא הלך עם משה רבנו, ענה להם הישמח משה אם הייתם יודעים איזה גדול קורח היה, הייתם מבינים איך לא הלך עם משה רבנו. קורח היה גדול בתורה ובמצוות, בעל מעשים טובים וצדקה עצומה, אדם ממעלה גדולה ביותר וממשפחה רמה וכך קם קורח ומערער את מעמדו של משה רבנו בצורה שזעזעה את כל עם ישראל.

מלפני אלפי שנים שקורח קם כנגד משה רבנו, הצרה שהכניס קורח בעם ישראל לא נגמרה עד היום. קורח עשה דבר קשה מאוד והוא האמין בזה אמונה שלימה שהוא צודק ונלחם וערער את כל המעמד של משה רבנו, שהקב"ה העיד עליו "לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא" (במדבר יב, ז) שבכל הבית של הקב"ה בעולם, במלאכים ובבני אדם, בכל הבריאה כולה הנאמן ביותר של הקב"ה זה היה משה רבנו.

ואז עומד משה רבנו ואומר לכל עם ישראל, אם קורח צודק טוב ואם קורח לא צודק, הקב"ה יברא בריאה שהאדמה תפתח את הפה שלה וקורח, כל עדתו וכל הרכוש שלהם ואפילו תינוקות בני יומן, כל מה שסביב קורח יבלע בתוך האדמה. והתורה הקדושה מספרת לנו שכך היה "וַיְהִי כַּכֹּל אֲשֶׁר תַּחְתֵּיהֶם. וַתַּפְתַּח הָאָרֶץ אֶת פִּיהָ וַתִּבְלַע אֹתָם וְאֵת בְּתֵיהֶם

**וְאֵת כָּל הָאָדָם אֲשֶׁר לְקֹרַח וְאֵת כָּל הַרְכּוּשׁ. וַיִּרְדּוּ הֵם וְכָל אֲשֶׁר
לָהֶם חַיִּים שְׂאֵלָה וְתַכְסֵּס עֲלֵיהֶם הָאָרֶץ וַיֹּאבְדוּ מִתּוֹךְ הַקְּהָל׃**

איך שמשה רבנו סיים לדבר, האדמה פתחה את פיה ובלעה אותם ואת כל מה שהיה לקורח ולכל מי שהיה איתו, כמו שמשה רבנו אמר כך היה, הכל נבלע בתוך האדמה. והגמרא מספרת (כ"ב ע"ד) על רבה בר בר חנה שהסוחר הישמעאלי הראה לו את מקום בלועי קורח וכל שלושים יום קורח ועדתו הגוף שלהם מתחדש ומתוך האדמה הם צועקים משה אמת ותורתו אמת.

צריך להבין את כל מה שקרה לקורח ועדתו, ידוע שדרך העולם כשהאדם מת קוברים אותו באדמה, האדמה אוכלת את הגוף וככה נגמר האדם. יש לאדם שני שותפים הנשמה הרוחנית והגוף הגשמי. הנשמה הקב"ה נותן לאדם ובגוף הקב"ה נותן את חמשת החושים, האבא נותן את העצמות והאמא נותנת הבשר, הדם והגידיים. כך זה הטבע שהקב"ה נתן בעולם גם לצדיקים ולקדושים שגם הם מתים, האדם חי עד זמן קצוב ומתי שמיים את זמנו מחזיר את נשמתו לקב"ה והאדמה מקבלת את החלק שלה את הגוף, כי האדם נברא מהאדמה בבריאת העולם הקב"ה אסף מכל החולות שבכל מדינה בעולם, ברא כך את העולם שבכל מקום שהאדם ימות האדמה תקבל את הגוף שלו כי זה חלק ממנה.

כך אצל כל אדם השותפות הזאת ביום המוות נפרדת, הנשמה עולה לשמיים והגוף נאכל באדמה. אומרים רבותינו הקדושים עד שהגוף נאכל בקבר, הנשמה יורדת ועולה במשך י"ב חודש לראות מה קורה עם הגוף. לכן הולכים

בשנה הראשונה הרבה לבית הקברות לקבר של האדם, אחרי כן בראש חודש ובאמצע החודש הולכים כי זה הזמן שהנשמה יורדת לקבר לרדת מה עם הגוף החצי השני שלה, כמו שותפות כמו אדם שקנה דירה זו הנשמה שנכנסת בתוך הגוף שזה הדירה, אחרי שנגמרת השותפות הנשמה חוזרת לקב"ה והגוף חוזר לאדמה.

אצל קורח קרה דבר שלא היה אצל אף אדם בעולם, משה רבנו ביקש מהקב"ה שיקח את קורח ויבלע אותו באדמה, קורח לא מת בצורה שאנשים מתים אלא נשאר הגוף והנשמה שלו ביחד, לא התנתקו הגוף והנשמה של קורח נשארו יחד צמודים. אומרים רבותינו הקדושים שמתחת לאדמה גופו של קורח נשרף ונצלה באש וכל שלושים יום הקב"ה מחדש את גופו שהצער שלו יהיה צער נצחי, כאב נצחי שאין לו סוף.

צריך לדעת שלכל בעיה יש סוף, לאדם יש בעיה עסקית, יש לאדם מחלה, כל צרה או כאב שעוברים על האדם יש להם סוף, אם האדם יהיה חזק בסוף זה יעבור. לריב יש סוף, למחלוקת יש סוף, לחוב יש סוף, לכל בעיה יש סוף בחיים. לכן האדם צריך לעבוד על מידת הסבלנות, כי כל דבר בסוף נגמר ואין דבר שהוא נצחי, חוץ מהקב"ה והתורה הקדושה.

אם כך אצל קורח כל יום שלושים הקב"ה מחייה את גופו של קורח ושורף אותו וקורח ועדתו צועקים משה אמת ותורתו אמת, כי המחלוקת שקורח יצר בעולם לא נגמרה, **"וּבְנֵי קִרְחַן לֹא מָתוּ"** (במדבר כו, יא) עד היום המחלוקת שיש בעולם על תלמידי חכמים באות מכוח המחלוקת שקורח

קם על משה רבנו, עד היום יש אנשים שהם מעדת קורח, תלמידים של קורח שהם ניצוצות של אותם שהיו שייכים לקבוצה של קורח וממשיכים בכל דור להתלונן, להפריע ולהזיק גם כשהם נראים תלמידי חכמים, גם קורח היה תלמיד חכם ודרכו נשארה עד הדור הזה. וידוע מה שכתוב בספרים הקדושים שהאש של גיהנום היא כפל כפליים מאות מונים מאש רגילה שרואים פה בעולם הזה. קורח נשרף באש הזו כל הזמן ולא פוסק מאז שנבלע באדמה וזה ממשיך כי זרע בעם ישראל מחלוקת.

ועוד אפשר להביא שהגמרא אומרת (ברכות ח.) שיש תשע מאות ושלוש סוגי מיתות איך שהאדם מת. המוות הקשה ביותר זו מיתת אסכרה שזו מחלה בגרון שמצערת וגורמת לאדם כאבים חמורים ביותר ויסורים גדולים, תלמידי רבי עקיבא שלא היו מכבדים אחד את השני מתו במיתה זו. המוות הקל ביותר זו מיתת נשיקה כמו שהצדיקים הגדולים נפטרו מהעולם כמו שערה שנפלה בכוס חלב וקל להוציא את השערה, מיתת אסכרה זה כמו קוץ שנכנס בתוך צמר גפן שקשה להוציא אותו ומתי שאתה מנסה למשוך את הקוץ אז נמשך עם הקוץ גם מהצמר גפן כי זה דבוק ומסובך בפנים. נבוא ונשאל למה אחד המוות שלו קשה ולאחד המוות שלו קל, אחד באסכרה חמורה אחד במיתת נשיקה קלה, אחר באמצע? מה המדד שלפיו נותנים לאדם את המוות?

אומרים רבותינו הקדושים יסוד גדול, שני השותפים שהקב"ה ברא הנשמה והגוף צריכים להישאר שני שותפים כמו שכנים בבניין שאחד גר בקומה ראשונה והשני גר

בקומה שניה, כך גם החיים של האדם צריכים להיות, הנשמה של האדם גרה בגוף של האדם בתור שכנה והגוף של האדם הוא כמו שותף של האדם. ככל שהאדם שותף ומתחיל להיות חלק מהצד השני, זה נהיה אחד והניתוק בין שניהם נהיה ניתוק קשה ביותר.

ככל שהאדם חי יותר את חיי הגשמיות, את חיי החומר והתאוה, הגוף שלו אוהב ורוצה יותר חומר ותאוה ומתנתק מהרוחניות, כך הנפש הרוחנית שהקב"ה נתן באדם מתחילה להיות גשמית ובהמית, מאבדת את הרוח האלוקית שיש בה ונכבשת על ידי הגשמיות ונהיית חלק ממנה. ככל שהאדם בעל תאוה, הנשמה שלו מאבדת את העליונות הרוחנית, מאבדת את הקדושה והטהרה ונהיית חלק מדבר גשמי ביותר.

בכדי להחזיר את הדבר הגשמי לדבר רוחני צריך זיכור, שזה המוות ביסורים שהאדם מתייסר וזה מזכך את האדם. אדם שהוא צדיק זה כמו שעובר דירה ממקום למקום, הנשמה עד היום הייתה פה עכשיו היא עוברת למקום אחר, זה בקלות מיתת נשיקה ללא יסורים וכאבים, עובר ממקום למקום. אבל אדם שהוא גשמי וחי חיי תאוה וחיים ריקים, גופו נהיה גוף של תאוה, הנשמה שלו נשלטת על ידי הגוף וכדי להחזיר אותה למקום הקדוש זה קשה ביותר. האדם מת והנשמה לא יכולה להתנתק מהגוף הגשמי ואז האדם מתחיל להתייסר יסורים גדולים.

הקב"ה מקדם את זה במשך החיים ליסורים של האדם שהם מתחילים לנתק את האדם מהגשמיות. מתי שהאדם

מתבגר ויש לו בעיות, מחלות ויסורים, כל היסורים שיש לו הקב"ה ממתק את הגשמיות והנשמה שהתרגלה לדברים גשמיים הקב"ה מזכך אותה, כמו שאמר דוד המלך "הָרַב כְּבִסְנֵי מַעֲוֵי וּמַחֲטָאֵי טְהַרְנִי" (תהלים נא, ד) דוד המלך אומר לקב"ה שייכבס אותו וינקה אותו מהעוונות שלו שהנשמה שלו תהיה נקיה. העוונות שהאדם עבר מלכלכים לו את הנשמה שדבוקה בגשמיות, היסורים שהאדם עובר בחיים מנתקים את האדם מהגשמיות שיש ברוחניות ומנקים את נשמתו שתעלה לשמיים זכה וברה ולא תצטרך לסבול יסורים בשמיים.

אדם שמת עם נשמה מלאה בחטאים יש לו את כף הקלע ודברים קשים ביותר, הכאבים והיסורים בעולם הזה מתוקים ליד הכאבים והיסורים בשמיים. לכן כל היסורים שהאדם עובר בעולם הזה יכוון ויאמר שזה יהיה מיתוק ויכפר על העוונות ואם ח"ו הנשמה חטאה ויש בה איזה פגם או פסול עד שהתבהמה או התגשמה, שהיסורים האלה ימתקו את הנשמה שתחזור לצור מחצבתה מתחת כסא הכבוד בצורה נקייה ולא תצטרך לעבור את הזיכוך במוות שהקב"ה מעביר אותה לעבור מהצד הרע שהייתה עם הגשמיות עם התאוה לצד הקדוש עם הרוחניות.

היסורים הם מתוקים והצדיקים הגדולים היו קוראים ליסורים "יסורים חביבים" שיבואו עליהם, כי רצו שהיסורים ינקו את הנשמה בעולם הזה שהוא פרודור ושלא תצטרך לסבול בעולם הבא בעולם הנצחי שכולו טוב.

לכן ככל שאדם מקדש את עצמו וקושר את עצמו לתורה למצוות ולמעשים הטובים, שומר על הנשמה שלו בקדושה וטהרה, אז הנשמה שלו יותר קלה ולא שותפה לרע, לא נכבשת ונשלטת על ידי הרע, המוות שלו מוות קל ובקלות הוא עובר מחדר לחדר וממקום למקום. כך ראינו אצל אליהו הנביא שהיה אדם קדוש ומרום כל כך שהגוף והנשמה שלו היו מתנתקים ברגע, מתי שאלהו הנביא עלה לשמיים, הוא שם את הגוף הגשמי במקום והנשמה שלו עולה לשמיים. מתי שאלהו יורד לעולם הזה, הוא לובש את הגוף הגשמי ומסתובב בעולם הזה, כי הנשמה הרוחנית היא אחת קדושה וטהרה והגוף הגשמי זה השני שהאדם משתמש בו.

האדם צריך לשלוט הוא על התאוות שלו שהוא יהיה בעל הבית על היצרים שלו. ברגע שהאדם בעל הבית על היצרים שלו וכן מותר לאכול, מותר לשתות, מותר לטייל ולהנאות מהעולם, אבל בגבול שהכל לשם ייחוד קודשית בריך הוא, שיהיה לאדם כוח לעבוד את השם, כוח לעשות את רצון השם. הוא צריך כסף שיהיה לו כוח לתת צדקה ולפרנס את משפחתו, הכל מותר אבל מותר בצורה הנכונה ובצורה הטובה.

ברגע שהאדם לוקח את זה בצורה הגשמית ובצורה של תאוה, הנשמה מתבהמת ומאבדת את כל הקניינים הרוחניים שעם ישראל קיבל במתן תורה ומאז שנהיינו לעם, את כל זה האדם מאבד ואז משלם ביוקר ביסורים קשים ובזיכוכים קשים, להחזיר את נשמתו למקום קדוש. כך יש אלפים של נשמות יורדי דומה, שלא מצליחות לטהר את

עצמן מעבירות שעשו וחוזרות בגלגולים ובדברים קשים לנתק את הרוחניות מהגשמיות שנדבקה בהם.

משה רבנו ביקש מהקב"ה, קורח הרשיע וקלקל, גרם לחורבן ודברים שאין להם שני, העונש שלו היה שירד עם גוף ונשמה לשאול, המקום הנמוך ביותר בגיהנום. קורח לא ניתק אותם, המחלוקת שיצר קורח גרמה שהגוף הגשמי והנשמה הרוחנית היו אצלו כדבר אחד. וצריך ללמוד מזה מוסר גדול, יש הרבה עבירות בחיים שיש לאדם, אבל מחלוקת ולקום על תלמידי חכמים ולצער אותם, זה גורם לגוף הגשמי להשתלט על הנשמה הרוחנית והנתק של זה הוא נתק נצחי וקשה, נתק חמור ומסוכן שאין לו שני. קורח לעולם ועד לא הצליח ולא יצליח לנתק את הגשמי מהרוחני ולכן הוא מתחת לאדמה צועק בזמן שהוא מתחדש ונשרף כל שלושים יום משה אמת ותורתו אמת.

האדם צריך לשמור על הנפש שלו שתישאר קדושה ושלא תתחבר עם הגוף הגשמי, כי ברגע שמחבר את הנפש הקדושה עם הגוף הגשמי ולא יכול לתקן את זה והוא יורד למקומות קשים שהתיקון שלהם חמור וקשה ביותר. נשמור על הנשמה הטהורה בקדושה, בתורה במצוות ובמעשים טובים, בדבקות בקב"ה עם לב שבור ונכנע, שיהיה בגדר **וְהָיוּ עֵינֶיךָ רְאוּת אֶת מוֹרֵךְ** (ישעיה ל, כ) **"שְׁוִיתִי ה' לְנֶגְדִי תְּמִיד"** (תהלים טו, ח) ולא נאבד את הנשמה שהיא חלק אלוה ממעל ורק מופקדת אצלנו, שנשמור על הפקדון הזה בצורה הנכונה והטובה ביותר.

**"וְכָל יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר סְבִיבֹתֵיהֶם נָסוּ לְקֶלֶם כִּי
אָמְרוּ פֶן תִּבְלַעֵנוּ הָאָרֶץ"**

**קורח נבלע חי באדמה כי לא כיבד
תלמיד חכם וכפר בתורה שבע"פ**

הגמרא מספרת (סנהדרין קי.) על רבה בר בר חנה שפעם אחת פגש אותו סוחר ישמעאלי שאמר לו שיראה לו את בלועי קורח. לקח אותו סוחר את רבה בר בר חנה למדבר והראה לו שני חורים באדמה שמהם יצא הרבה עשן ואמר שכל החדש שומעים שהם נשרפים באש ופעם בחדש יש להם עצירה ושומעים אותם צועקים משה ותורתו אמת והן בדאין. נבוא ונשאל מה העניין של שני החורים ושל הצעקות משה אמת ותורתו אמת?

אלא התורה הקדושה אומרת לנו "וְכָל יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר סְבִיבֹתֵיהֶם נָסוּ לְקֶלֶם כִּי אָמְרוּ פֶן תִּבְלַעֵנוּ הָאָרֶץ", מתי שהאדמה נפתחה וקורח ראה שעומד להיבלע באדמה התחיל מיד לחזור בתשובה ולצעוק משה אמת ותורתו אמת ואנו בדאין. מתי שכולם שמעו את קורח צועק ומתחיל לחזור בתשובה, נסו לקולם מהקול של קורח שצעק משה אמת ותורתו אמת, כולם כבר התחילו לברוח כי הבינו שיש בעיה.

וקורח מת דוקא במיתה כזו, כי הגמרא אומרת (שבת פח.) שבמתן תורה הקב"ה כפה על בני ישראל את ההר כגיגית ואמר להם שאם יקבלו את התורה מוטב ואם לא שם תהא

קבורתכם. נקשה בני ישראל הרי אמרו נעשה ונשמע, אם כך
על מה כפיית ההר כגיגית?

אלא בני ישראל אמרו נעשה ונשמע על תורה שבכתב
ולא על תורה שבעל פה. ומי שמקבל רק תורה שבכתב ובלי
תורה שבעל פה זה לא נחשב. אז כפיית ההר כגיגית היא
גם על התורה שבעל פה. קורח כפר בתורה שבעל פה כמו
שמובא במדרש (במד"ר יח, ג) קפץ קרח ואמר למשה טלית
שפלה תכלת מהו שתהא פטורה מן הציצית? ובגלל שכפר
בתורה שבעל פה נענש שההר כגיגית ירד עליו, לכן נבלע
בתוך האדמה.

לכן כל אדם שלא מכבד תלמידי חכמים ראוי הוא להיקבר
חי, כמו קורח ועדתו שלא כיבדו תלמיד חכם את משה, כי
הרי קורח לא חלק על הקב"ה ולא חלק על התורה שבכתב,
אלא חלק על משה ולכן גם אומר משה אמת שזה מסמל את
תורה שבע"פ ועל פי זה יובן ששני החורים שיצאו במדבר זה
אחד כנגד תורה שבע"פ והשני כנגד תורה שבכתב.

הכוח של האשה להביא גאולה לעולם או חורבן לעולם

אם נסתכל על כל מחלוקת קורח ועדתו, נראה שמי שיצר
את המחלוקת וליבה את אש המחלוקת היו הנשים. אשתו
של און בן פלת הצילה את בעלה מהמחלוקת כמו שהגמרא
אומרת (סנהדרין קט): שאון בן פלת היה אדם חשוב ונבון
משבט ראובן, מהאנשים הראשיים שהיו עם קורח בעצה
אחת לקום ולעשות מרד כנגד משה רבנו. אשתו של און בן

פלת הייתה חכמה ואמרה לבעלה, אם משה רבנו צודק לא יצא לך מזה כלום ואם קורח צודק הוא יהיה הנשיא של עם ישראל במקום משה וגם פה לא יצא לך מזה כלום, אז אל תיכנס למחלוקת הזאת. אמר און בן פלת לאשתו שנשבע לקורח שהוא איתו ועכשיו הוא לא יכול לברוח באמצע אחרי שהיו ביחד מההתחלה במהלך הזה נגד משה.

אמרה אשתו של און בן פלת שהיא תעזור לו לצאת מזה, הלכה והשקתה אותו יין שירדם וישבה בפתח הבית, הורידה את הכיסוי ראש והייתה מסלסלת בשערה. האנשים שהיו עם קורח היו צדיקים אנשי שם, כאשר באו לקרוא לו וראו אותה בפתח הבית שהיא עם שיער גלוי, אמרו זה לא דבר צנוע, הסתובבו והלכו, לא נכנסו לבית. כאשר התעורר און בן פלת כבר היה מאוחר ונבלעו כולם באדמה, לא נשאר מהם כלום. רואים שאשתו של און בן פלת בחכמה ובתבונה הוציאה אותו מהמחלוקת על ידי ששחקה בשערה.

ואילו אצל קורח אנו רואים שחז"ל אומרים לנו דבר של פלא גדול, הגמרא אומרת (פסחים ק"ט). **אמר רבי חמא (בב) חנינא שלש מטמוניות הטמין יוסף במצרים, אחת נתגלה לקרח ואחת נתגלה לאנטונינוס בן אסוירוס, ואחת גנוזה לצדיקים לעתיד לבוא.** אם כך שליש אחד מכל האוצרות היה אצל קורח שהיה חכם ועשיר וצדיק וכל המעלות הגדולות היו בו ואומר האר"י הקדוש שסופי תיבות הפס' (תהלים צב, יג) **"צדיק פתמור יפרח" יוצא קר"ח שעתיד לחזור ולהיות צדיק.**

מתי שהקב"ה ציווה למנות את שבט לוי שיהיו כהנים להשם, היה צריך לקחת תער ולגלח את כל השערות שהיו בגוף של כל הלויים, לנקות אותם מכל השיער בכדי להכין ולטהר את הלויים לעבודה להשם ואז היו מניפים את הלויים. כך עשו גם לקורח שהיה איש עשיר מאוד, הורידו לו את השיער מהראש, מהידיים, מהרגלים מכל הגוף והניפו אותו באויר. כשחזר לביתו אישתו התחילה לצחוק עליו שמשה רבנו עשה לו ככה כדי לצחוק עליו שהוא העשיר הגדול קרח בלי שערות ומבוזה, ואילו אהרן אח של משה מסורק יפה ולבוש יפה, כמו מלך. כך אמרה אשתו של קורח ובמילים אלו הסיתה אותו לקום ולעמוד נגד משה רבנו ולעשות את החורבן הגדול והמחלוקת הקשה שנכתבה לדורי דורות ולנצח נצחים, מחלוקת קורח ועדתו.

ואומרת התורה "וּבְנֵי קִרַח לֹא מָתוּ" (במדבר כו, יא) קורח מת אך בניו לא מתו הם נשארו, כל דור ודור שיש תלמיד חכם שקם מישוהו נגדו, זה מבני קורח ועדתו. מאותה מחלוקת שאשתו של קורח הסיתה אותו על השיער שגילחו לו והניפו אותו, משם התחיל החורבן. רואים פה שתי נשים, אשתו של און בן פלת הצילה אותו בזכות שיער והביאה גאולה לעולם, אשתו של קורח דרדרה אותו ואת העולם לחורבן גדול בגלל שיער.

